

[Indenrigsministeren.]

jeg nogen Sinde skulde have givet Udtryk for Foragt over for Oppositionen. (*Korsgaard*: Jo.) Aldeles ikke. Det er muligt, at det undertiden har skinnet igennem mine Taler, at jeg har haft Foragt over for nogle af det ærede Medlems Argumenter, fordi de er saa daarlige, men det er en Sag for sig. Men naar det ærede Medlem antyder, at en Opposition er ganske ansvarsløs, naar det drejer sig om det Renommé, en Stat har, dens Finanser, dens økonomiske Forhold, at det altsaa er fuldkommen ligegyldigt, hvad Oppositionen foretager sig, at Oppositionen hverken er i Stand til at gavne eller skade Staten, saa er det en saa horribel Paastand, at jeg dog ikke tror, det ærede Medlem vil opretholde den.

Der bliver een Ting tilbage af hele denne Diskussion om Regeringens økonomiske Politik og den økonomiske Politik, der føres her i Landet. Det er den stadige Trængen paa fra konservativ Side i Retning af, at de vil indtage den Stilling her, at de faar den økonomiske Politik at vide i Forvejen, de vil faktisk have Lovforslagene Indhold at vide, før Regeringen ønsker at fremsætte dem. Men der er ikke anden Vej til at indtage en saadan Stilling end at se at blive Regeringsparti, og nu er der gaaet saa mange Aar, at jeg synes, det ærede Medlem Hr. *Korsgaard* skulde sætte Maalet saa højt. Det kan ikke lade sig gøre, at et Oppositionsparti faar Kendskab til de Anliggender, der lovgives om, før Lovforslagene kommer.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. *Christmas Møller* har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Men det er vel Oppositionens Ret at spørge? Det er vel Oppositionens Ret at spørge Regeringen om, hvad dens Politik er, og det, der er Forholdet her, er, at denne stærke Regering med den hele Magt i Landet nu lige med et kaster Ansvar et over paa os andre! Det er jo en fuldkommen taabelig og urimelig Stilling. Vi spørger: Hvad er Landets økonomiske Politik? Vi har paa Grundlag af en Række Kendsgerninger, som jeg ikke kan føre frem under denne Debat, men som vi godt kan gentage senere ved Tillægsbevillingslovens Behandling, sagt: Før Valget Rentenedsættelse, efter Valget Diskontoforhøjelse. Ved det Forslag, der her foreligger, er Stillingen den, at af beskæftigelsesmæssige Grunde maa man lave Loven om, samtidig med at man tillader National-

banken et sælge ud af Krisefondens Obligationer. Skulde vi saa ikke paa dette Grundlag have Lov til at spørge Regeringen om, hvilken økonomisk Politik den overhovedet har? At den højtærede Indenrigsminister er saa sensibel, som han er, viser, hvor slet en Samvittighed Ministeren og Ministeriet har.

Indenrigsministeren (*Bertel Dahlgaard*):

Jo, det er en Oppositions Ret at spørge, men hvis Oppositionen spørger om Ting, som Regeringen siger den paa det givne Tidspunkt ikke kan svare paa, saa berettiger dette ikke Oppositionen til en Mistænkeliggørelse af Statens og Landets Forhold paa en Maade, som virker skadeligt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. *Korsgaard* har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Jeg konstaterer, maaske til Trivialitet, at da det kom til Stykket, turde Regeringen ikke tage en ren Linie i denne Sag; saa vaklede den, saa var den i Virkeligheden nødt til at tilvejebringe Tilstande, under hvilke den troede, Byggeriet kunde fortsættes. Om en Kommissions Flertal eller Mindretal har sagt dette eller hint, rager mig ikke en Bønne. Det, der interesserer mig, er: hvad gør Ministeren paa sit Ansvar? Og det viser sig altsaa, at Ministeren ikke turde; han vil vedblive at opretholde en privilegeret Stand og en mindre privilegeret Stand, eller rettere sagt en slet ikke privilegeret.

Og med Hensyn til, hvad Oppositionen kan tillade sig, vil jeg gerne sige, at naar vi lever under en saadan Tvedeling, som denne Huslejelovgivning giver Udtryk for — for det at ville holde Byggeriet i Gang betyder jo i Virkeligheden, at man, uden Hensyn til Landets Økonomi i Almindelighed, længst muligt vil opretholde dette —, saa er et Forhold som det, at man ikke ved, om Landet skal gaa ind i en fortsat Stigning af Lønningsudgiften eller ikke, en Realitet af den allersørste Betydning for hele Landets Økonomi. Men dette lader man daske af, formentlig indtil de kommunale Valg er overstaaet, fordi man hverken tør sige nej eller ja. Tror nogen, at disse Momenter ikke vejer hundrede Gange mere, end hvad der skrives i et eller andet Dagblad? Det er der for mig slet ingen Tvivl om, og jeg maa derfor gentage, at naar der kan være visse Vanskeligheder baade i den ene og den anden Retning, saa bærer Regeringen, og den alene, Ansvar et derfor.